

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Obdo/57/2018
Identifikačné číslo spisu: 1210219176
Dátum vydania rozhodnutia: 24.10.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hullová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1210219176.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne O.. V. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom P. XXXX/XX, XXX XX A., proti žalovanej SilverBlue Management, s.r.o., v likvidácii, Vajnorská 100/B, 831 04 Bratislava, IČO: 35 850 817, práv. zast. BADUCCI Legal, s.r.o., Mostová 2, 811 02 Bratislava, IČO: 35 872 900, o zaplatenie 10 284,60 USD, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Cob/345/2016-450 z 10. mája 2017, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a .

II. Žalovaná má proti žalobkyni nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava V (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 29Cb/306/2010-349 z 23. marca 2016 zamietol žalobu a žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť žalovanej trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia v sume 3.985,38 Eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

1.1. Vzťah medzi žalobkyňou a žalovanou súd prvej inštancie posúdil ako obchodnoprávny, keďže Zmluva o poskytovaní služieb Full Service (ďalej aj „zmluva“) bola uzavretá podľa § 269 Obchodného zákonníka (ďalej len „Obch. zák.“) a strany si v zmluve dohodli, že ich záväzkový vzťah sa bude riadiť Obchodným zákonníkom. V priebehu konania žalobkyňa namietala, že sa jedná o spotrebiteľský spor, na základe čoho vystupuje v konaní ako spotrebiteľka. K uvedenej námietke súd uviedol, že sa s ňou vysporiadal už v uznesení č. k. 29Cb/306/2010-295 z 8. októbra 2014, ktorým rozhodol o nevrátení súdneho poplatku za návrh žalobkyni a nepriznal jej postavenie spotrebiteľky, pričom tento názor potvrdil aj Krajský súd v Bratislave v uznesení č. k. 3Cob/341/2014-315 z 30. júna 2015.

1.2. Žalobkyňa sa v konaní domáhala náhrady škody v celkovej sume 10.284,60 USD. Súd prvej inštancie uviedol, že povinnosťou strany sporu je vo vzťahu k uplatnenému nároku označiť a predložiť dôkazy preukazujúce jeho oprávnenosť, okrem tých, ktoré nemôže predložiť bez vlastnej viny.

Porušenie povinnosti zo záväzku, vznik škody a príčinnú súvislosť (kauzálny nexus) medzi vznikom škody a porušením povinnosti bola povinná preukázať poškodená, teda v tomto prípade žalobkyňa, ktorá podľa názoru súdu neunesla dôkazné bremeno. Súd mal preukázané, že žalobkyňa so žalovanou (predtým FIMEX CAPITAL o.c.p., a.s.) uzavrela dňa 1. júna 2004 Zmluvu o poskytnutí služieb Full Service, ktorej predmetom bolo poskytovanie služieb zo strany SilverBlue Management, s.r.o. (predtým FIMEX CAPITAL o.c.p., a.s.) v oblasti obchodovania s komoditnými derivátmi. Počas prvých približne 10 mesiacov trvania zmluvy bola žalobkyňa s prístupom obchodníkov spokojná, komunikácia bola pružná a poskytovatelia služieb na kapitálovom trhu si plnili povinnosti. V období máj až september 2006 však podľa žalobkyne došlo zo strany žalovanej k porušeniu viacerých ustanovení zákona č. 566/2001 Z. z. o cenných papieroch (ďalej aj „zákon o CP“) a Obchodného zákonníka, čo viedlo k náhlemu a výraznému znehodnocovaniu jej investičného vkladu koncom augusta 2006 a začiatkom septembra 2006 a žalobkyňa utrpela stratu v celkovej sume 10.284,60 USD. Predmetom zmluvy bol záväzok žalovanej obstaráť za odplatu vo vlastnom mene a na účet žalobkyne ako klienta „prijatie pokynu klienta na nadobudnutie alebo predaj komoditného derivátu a následne postúpenie pokynu klienta na účel jeho vykonania“. Pokyn ku kúpe alebo k predaju derivátu alebo opcie alebo uplatnenie opcie na burze podáva investor písomne, ústne, telefonicky alebo faxovou správou a takýto pokyn je pre spoločnosť (obchodníka s CP) záväzný okamihom ústneho, telefonického alebo faxového podania. Spolu so zmluvou žalobkyňa vypísala a podpísala dotazník pre fyzické osoby (ďalej aj „dotazník“), v ktorom uviedla, že nemá skúsenosti so špekulatívnymi obchodmi, prípadná strata neohroží jej finančnú situáciu, je si vedomá a dobre rozumie všetkým rizikám, ktoré môžu zo špekulatívnych obchodov vyplývať, vrátane toho, že v krajnom prípade môže stratiť aj vyššiu sumu, než je hodnota počiatkovej investície a kedykoľvek sa môže obrátiť na zodpovedných pracovníkov so žiadosťou o podrobné vysvetlenie. Taktiež uviedla, že si je vedomá, že žalovaná organizuje školenia, ktoré môže v prípade záujmu absolvovať, dostala zmluvu a obchodné podmienky a rozumie spôsobu zadávania pokynov.

1.3. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie poukázal na to, že jedným zo základných predpokladov vzniku všeobecnej zodpovednosti za škodu okrem porušenia právnej povinnosti je existencia škody, zavinenia a príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a škodou. Tento predpoklad musí byť splnený bez ohľadu na to, či ide o povinnosť k náhrade škody vyvodzovanú zo zodpovednosti založenej na princípe zavinenia alebo na základe objektívnej zodpovednosti. Subjekt môže byť zodpovedný za škodu len za predpokladu, že určitá skutočnosť, s ktorou je spojená zodpovednosť za škodu, t. j. protiprávny úkon, škodu skutočne spôsobila. Príčinná súvislosť znamená, že medzi protiprávnym úkonom na strane jednej a škodou na strane druhej existuje vzťah príčiny a následku, ktorý musí byť bezprostredný (priamy) a nepostačuje, ak tento vzťah je iba sprostredkovaný. Predpokladom na úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody je teda preukázanie porušenia právnej povinnosti, vzniku škody a príčinnej súvislosti medzi konaním alebo opomenutím konania a následkom (vzniknutou škodou). Vzniknutá škoda v podobe skutočnej škody alebo ušlého zisku musí byť spôsobená bez pochybností práve porušením právnej povinnosti. Príčinná súvislosť musí byť nielen tvrdená, ale musí byť bezpečne preukázaná, pričom povinnosť tvrdenia a dôkazné bremeno na preukázanie príčinnej súvislosti zaťažuje tú stranu, ktorej tvrdenie má byť preukázané, teda poškodeného. Otázka príčinnej súvislosti však nie je otázkou právnou, ale otázkou skutkovou, ktorá môže byť riešená len v konkrétnych súvislostiach, a preto vyriešenie tejto otázky nemožno uložiť znalcom, nakoľko ten môže poskytnúť len odborné podklady, z ktorých súd pri zisťovaní skutkového stavu veci vychádza. Pre posúdenie vzniku zodpovednosti za škodu má preto zásadný význam otázka, v čom konkrétne spočíva škoda, za ktorú je náhrada požadovaná. Práve vo vzťahu medzi konkrétnou ujmom poškodeného a konkrétnym konaním škodcu (ak je protiprávne) sa zisťuje príčinná súvislosť.

1.4. Skutkový stav zistený vykonaným dokazovaním súd prvej inštancie právne posúdil podľa príslušných ustanovení Obch. zák. (§ 269 ods. 2, § 373) a § 159 ods. 1 zákona o CP. Pozornosť upriamil tiež na príslušné ustanovenia Zmluvy o poskytnutí služieb Full service (čl. 6 bod 1, čl. 4, čl. 7, čl. 10 bod 1), ako aj na bod 3 Všeobecných obchodných podmienok žalovanej (ďalej aj „VOP“). Súd konštatoval, že žalobkyňa sa sama rozhodla (pravdepodobne za účelom vytvorenia zisku) obchodovať prostredníctvom žalovanej na komoditnej burze, bez predchádzajúcich skúseností. Žalobkyňa, ktorá má ukončený druhý stupeň právnického vzdelania, si musela byť vedomá, že takéto obchodovanie je hlavne

pre začiatok značne rizikové. Napriek tomu nikdy nevyužila možnosť zúčastniť sa školení s cieľom získať v danej problematike viac vedomostí. S poukazom na tvrdenia žalovanej a svedkov súd uviedol, že žalobkyňa mala k dispozícii všetky potrebné informácie o vývoji na trhu a o jednotlivých obchodoch. Tieto informácie boli poskytované pridelenými pracovníkmi žalovanej klientom každý deň v priebehu obchodu. Všetky pokyny týkajúce sa otvorenia, prípadne zavretia novej pozície, zadávala len žalobkyňa a bolo len na jej rozhodnutí, akým spôsobom bude obchodovať. Všetky jej telefonické pokyny na otvorenie a uzavretie obchodov boli nahrávané a archivované. V tejto súvislosti súd poukázal na nahrávky telefonických rozhovorov, založené v spise na CD nosiči, z ktorých je jednoznačné, že žalobkyňa bola žalovanou informovaná o prebiehajúcich obchodoch, o predpokladanom vývoji na trhu, a to v priebehu celého trvania obchodu a sama zadávala pokyny. Zo strany žalovanej dostávala informácie o možnostiach obchodovania a stratégii obchodovania. Počas celého konania pritom žalobkyňa preukazovala len jednu z podmienok vzniku nároku na náhradu škody, a to porušenie právnej povinnosti žalovanou. Okrem tvrdenia, že jej neboli doručené výpisy v období od 3. júla 2006 do 21. augusta 2006, v dôsledku čoho utrpela finančnú stratu, jednoznačne nešpecifikovala a ani nepreukázala iné porušenie povinnosti žalovanej, podľa tvrdenia ktorej boli výpisy žalobkyni riadne zasielané.

1.5. Pokiaľ ide o tvrdenia žalobkyne, že jej neboli zasielané výpisy, súd prvej inštancie dospel k záveru, že ak jej tieto výpisy naozaj neboli zaslané, počas celého konania nepreukázala, aká škoda jej týmto vznikla a taktiež nepreukázala príčinnú súvislosť medzi nezaslaním výpisov a vznikom škody. Absentoval teda dôkaz o tom, že strata na účte žalobkyne bola škodou vzniknutou v príčinnej súvislosti s protiprávnym konaním žalovanej a nie výsledkom nesprávneho rozhodnutia žalobkyne v rámci obchodovania s „futures kontraktami“. Z dôkazy zákona pritom vyplýva, že dôkazné bremeno v tomto smere znáša práve žalobkyňa, ktorá bola v dennom kontakte s prideleným pracovníkom žalovanej, ktorý jej bol k dispozícii 24 hodín denne, 7 dní v týždni. Sama dala príkaz na otvorenie pozícií, teda vedela o otvorených obchodoch a v prípade, že jej neboli doručené výpisy, mohla všetky potrebné informácie požadovať od žalovanej telefonicky, prípadne iným spôsobom. Žalobkyňa bola žalovanou opakovane poučená či už v zmluve, v dotazníku alebo vo VOP, že sa jedná o rizikové obchody s možnosťou straty vstupného kapitálu. Aj s prihliadnutím na vzdelanie žalobkyne by sa preto dalo očakávať, že v prípade absencie potrebných informácií zo strany žalovanej o otvorených obchodoch, by tieto v rámci všeobecnej prevenčnej povinnosti predchádzaniu vzniku škôd mala okamžite od nej požadovať. Zmeny na burze a v obchodovaní nastávali v rámci dňa, niekedy aj v rámci niekoľkých hodín, pričom výpisy boli žalobkyni zasielané raz do týždňa. S poukazom na uvedené, tvrdenie žalobkyne, že nezaslaním výpisov jej vznikla škoda, súd nepovažoval za relevantné, nakoľko zmeny v obchodoch bolo nutné riešiť v rámci aktuálnej situácie, teda v priebehu niekoľkých hodín a žalobkyňa sa nemohla spoliehať len na výpisy prebiehajúcich obchodov. Bolo teda na žalobkyni, aby preukázala, ktoré protiprávne konanie a akým spôsobom bolo v príčinnej súvislosti so vznikom prípadnej škody, k čomu však nedošlo, preto súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

1.6. Vznesenou námietkou premlčania zo strany žalovanej sa súd nezaoberal, nakoľko nemal preukázaný vznik nároku na náhradu škody. Ďalšie návrhy žalobkyne na doplnenie dokazovania súd nepripustil, nakoľko smerovali len k preukázaniu protiprávneho konania žalovanej, a nie k preukázaniu príčinnej súvislosti medzi týmto konaním a vznikom škody.

2. Na základe odvolania žalobkyne Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 3Cob/345/2016-450 z 10. mája 2017 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a žalovanej priznal nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania. V zmysle § 470 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) prejednal vec podľa § 379 a § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny a preto ho v zmysle § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

2.1. Odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z dostatočne zisteného a správne právne posúdeného skutkového stavu. Stotožnil sa so závermi súdu prvej inštancie a na doplnenie správnosti napadnutého rozsudku uviedol, že žalobkyňa nepreukázala splnenie zákonom stanovených predpokladov zodpovednosti za škodu na strane žalovanej a aj napriek tomu, že v priebehu

celého konania tvrdila nedodržanie dohodnutej obchodnej stratégie a porušovanie mimozmluvných povinností, žiadnym spôsobom nešpecifikovala a nepreukázala, že jej škoda bola spôsobená práve protiprávnym konaním žalovanej. Žalobkyňa preto neunesla dôkazné bremeno za účelom preukázania tvrdení, o ktoré opierala uplatnený nárok. Odvolací súd tiež poukázal na to, že zo zmluvy uzavretej medzi žalobkyňou a žalovanou vyplýva, že žalobkyňa ako investor prevzala na seba celým svojím vkladom zodpovednosť za všetky platby a úhrady realizované na základe zmluvy a bola si vedomá možného rizika straty vkladu s tým, že dohodnuté obchodné operácie môžu byť špekulatívne, s vysokým stupňom „pákového efektu“ investovaných prostriedkov a rizikom straty. Odvolací súd zdôraznil, že v zmluve bolo dohodnuté oprávnenie žalovanej obstarávať nahrávky telefonických rozhovorov pri prijímaní pokynov alebo inštrukcií od investora, ktoré by boli považované za prípadný dôkazný materiál. V tomto smere poukázal na tvrdenie žalovanej, že tak zákon, ako ani samotná zmluva jej výslovne neukladali povinnosť vyhotovovať zvukové záznamy nad rámec zákonnej povinnosti. S poukazom na obsah zmluvy (čl. IV) a tvrdenia žalobkyne odvolací súd považoval za potrebné zdôrazniť i to, že právny vzťah medzi stranami bol založený na prezumpcii doručovania výpisov zrealizovaných obchodov.

2.2. Žalobkyňa v odvolaní v podstate poukazovala na skutočnosti, známe súdu prvej inštancie už v priebehu prvoinštančného konania, s ktorými sa súd dostatočne vysporiadal, pričom aj v odvolaní navrhovala vykonať dôkazy, ktorých vykonanie sám súd prvej inštancie nepovažoval za účelné, nakoľko zo zisteného skutkového stavu bolo zrejmé, že aj tak by nimi nebola preukázaná dôvodnosť žalobkyňou uplatneného nároku, s čím odvolací súd v plnej miere súhlasil. Skonštatoval, že v danom prípade nebola preukázaná existencia protiprávneho úkonu (porušenia povinnosti) zo strany žalovanej. Žalobkyňa si podpisom zmluvy bola vedomá, že predmetné obchodovanie môže vyústiť do výraznej straty alebo výrazného zisku, pričom prípadná strata finančných prostriedkov z obchodovania nie je, resp. v danom prípade nebola spôsobená neodbornosťou žalovanej, ale v dôsledku samotnej podstaty obchodovania s cennými papiermi a derivátmi. V tejto súvislosti súd zdôraznil, že žalobkyňa vyplnila aj dotazník pre fyzické osoby, v ktorom sa oboznámila s rizikami obchodovania a prehlásila, že si je toho vedomá a dobre rozumie všetkým rizikám. Uvedeným dotazníkom navyše bola žalobkyňa upovedomená o tom, že žalovaná organizuje školenia, na ktorých sa mohla dozvedieť všetky potrebné informácie, týkajúce sa obchodovania s komoditnými derivátmi. Všetky žalobkyňou uvádzané argumenty boli tak podľa názoru odvolacieho súdu preukázateľne v rozpore s dokumentmi, ktoré v rámci právneho vzťahu so žalovanou osobne podpísala.

2.3. V prípade odvolacej námietky žalobkyne, že súd jej v rozpore s príslušnou vnútroštátnou právnou úpravou a právnou úpravou Európskej únie nepriznal postavenie spotrebiteľky, odvolací súd v celom rozsahu odkázal na svoje uznesenie č. k. 3Cob/341/2014-315 z 30.06.2015, ktorým potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie č. k. 29Cb/306/2010-295 z 8.10.2014. Právne závery uvedené v uvedených uzneseniach sa žalobkyňi nepodarilo spochybníť ani sťažnosťou podanou na Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej aj „Ústavný súd SR“), ktorý ju uznesením sp. zn. III. ÚS 479/2016-10 zo 7.07.2016 vyhodnotil ako neopodstatnenú s tým, že miera interpretácie a aplikácie relevantnej právnej úpravy vo väzbe na rozhodujúce skutočnosti prípadu sťažovateľky (žalobkyne) bola adekvátna a rešpektujúca relevantnú právnú úpravu a napadnuté uznesenie v plnej miere rešpektovalo právnú úpravu, na ktorú sa sťažovateľka odvolávala. Rovnaké skutočnosti žalobkyňa namietala aj v odvolaní proti napadnutému rozsudku.

3. Rozsudok odvolacieho súdu napadla žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) dovolaním z dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a/ a písm. b/ CSP. Navrhla, aby dovolací súd zrušil dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu ako aj ním potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, alebo aby napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zmenil.

3.1 V rámci dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP dovolateľka za právnu otázku, od ktorej vyriešenia záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu považovala otázku posúdenia dôkazného bremena, presunu dôkazného bremena a posudzovanie dôkazného bremena v rozpore s tzv. negatívnou dôkaznou teóriou. Ako ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa odvolací súd pri

riešení predmetnej právnej otázky, od ktorej vyriešenia záviselo jeho rozhodnutie, odklonil, žalobkyňa označila uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „dovolací súd“ alebo „NS SR“) sp. zn. 6Cdo/81/2010 z 31. mája 2010. Namietala, že z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu je zrejmé, že právnou otázkou dôkazného bremena ustálil v rozpore s negatívnou dôkaznou teóriou, keď prijal právny záver, že v posudzovanom prípade absentuje porušenie povinnosti žalovanej, pričom dôkazné bremeno spočívajúce v preukázaní protiprávneho konania žalovanej v príčinnej súvislosti so vznikom škody preniesol na žalobkyňu. V súvislosti s vymedzením dôkaznej povinnosti dovolateľka považovala za správne práve závery vyjadrené práve v uvedenom uznesení NS SR sp. zn. 6Cdo/81/2010. Uviedla, že v priebehu celého konania opakovane namietala, že finančná strata (škoda), ktorú si uplatňuje v predmetnom konaní, jej vznikla v súvislosti s porušením kogentných noriem upravujúcich právne povinnosti žalovanej a vyplývajúcich z § 73 ods. 1 písm. a/, b/, c/, g/ zákona o CP v znení platnom a účinnom do 31. decembra 2006. Odvolací súd však odmietol argumentáciu uvedenú v odvolaní, že žalovaná je povinná preukázať splnenie uvedených zákonných povinností. Podľa dovolateľky je však nespravodlivé požadovať od nej preukázanie skutočností, že žalovaná jej v rozhodujúcom období neposkytla odbornú starostlivosť a nespĺnila si súvisiace zákonné povinnosti. Z uvedeného podľa názoru dovolateľky vyplýva, že odvolací súd na posúdenie otázky dôkazného bremena odmietol aplikovať tzv. negatívnu dôkaznú teóriu a napadnutý rozsudok založil na právnom závere, že dôkazné bremeno znáša v celom rozsahu žalobkyňa. Dovolateľka tiež uviedla, že ak žalovaná tvrdila, že škodu si žalobkyňa spôsobila sama, bola povinná preukázať, že porušenie prevenčnej povinnosti zo strany žalobkyne predstavuje liberačný dôvod podľa § 382, resp. podľa § 384 a nasl. Obchodného zákonníka. V rámci otázky presunu dôkazného bremena namietala právny záver odvolacieho súdu, že práve ona bola povinná preukázať absenciu zodpovedajúcej úrovne kvalifikovanosti a aktívneho svedomitého konania na strane žalovanej, čo však odporuje ustálenej rozhodovacej praxi odvolacieho súdu, podľa ktorej reálna neexistencia určitej skutočnosti, ktorú objektívne nemožno dokázať, zakladá presun dôkazného bremena na protistranu. Pre úplnosť vo vzťahu k právnym záverom odvolacieho súdu dovolateľka namietala, že súd bol povinný správne vymedziť protiprávne konanie ako príčinu vzniku škody a rovnako vymedziť aj to, v čom spočívala ujma ako predpokladaný následok, v súvislosti s čím poukázala na rozsudok NS SR sp. zn. 5Cdo/126/2009 z 30. júna 2010.

3.2. Podľa názoru dovolateľky rozsudok odvolacieho súdu závisel aj od vyriešenia právnych otázok, ktoré v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte neboli vyriešené (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP). Uviedla, že jej nie sú známe rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorými by vyriešil nasledovné otázky:

3.2.1. Či a do akej miery je klient využívajúci investičné služby obchodníka s cennými papiermi objektívne spôsobilý odvrátiť alebo zmierniť škodu, ktorej vznik hrozí v súvislosti s obchodovaním prostredníctvom týchto služieb obchodníka s cennými papiermi v rámci plnenia vlastnej prevenčnej povinnosti. S uvedeným súvisí otázka, či všeobecná prevenčná povinnosť klienta obchodníka s cennými papiermi zahŕňa aj povinnosť klienta požadovať od obchodníka v určitých časových intervaloch informácie o aktuálnom stave obchodov realizovaných prostredníctvom služieb obchodníka s cennými papiermi a rovnako aj povinnosť absolvovať školenia ním organizované, pričom v prípade ak je táto povinnosť daná, a klient si ju nespĺní, či je vylúčená zodpovednosť obchodníka s CP za škodu, ktorá vznikla v dôsledku porušenia jeho povinnosti konať s odbornou starostlivosťou, v súlade so zásadami poctivého obchodného styku a ďalších povinností vyplývajúcich zo zákona o CP. V súvislosti s touto otázkou dovolateľka proti právnemu záveru súdu o nespĺnení si jej všeobecnej prevenčnej povinnosti namietala, že obchodníci s cennými papiermi sú na základe kogentných ustanovení zákona o CP povinní - v porovnaní s inými podnikateľmi - vykonávať svoju činnosť s vyššou mierou starostlivosti o klienta, spočívajúcej najmä v príprave podmienok pre poskytovanie služieb, ponuke služieb, procese prijímania klientov (uzatvárania zmlúv), v poradenstve a ponuke produktov, nakladaní so zvereným majetkom (obhospodarovanie, správa, realizácia obchodov a pod.) a v informovaní zákazníkov. Pojem „odborná starostlivosť obchodníka s CP“ pritom v sebe zahŕňa zodpovedajúcu úroveň vedomostí a starostlivé konanie, ktoré v sebe zahŕňa aj povinnosť vyvarovať sa zbytočnému a nezodpovednému riskovaniu. Dovolateľka zdôraznila, že investičné služby jej žalovaná neposkytovala na základe jej podnetu ako klientky, ale na základe vlastného podnetu, vlastných investičných odporúčaní, resp. zámerov. Povinnosť žalovanej konať v súlade s § 73 ods. 1 písm. a/ zákona o CP preto nemožno vylúčiť s

odkazom na plnenie si neurčitej všeobecnej prevenčnej povinnosti alebo dosiahnutý stupeň vzdelania klienta. Dovolateľka namietala, že súd mal na daný prípad prednostne aplikovať ustanovenia § 376 a § 386 Obch. zák. v znení platnom a účinnom ku dňu vzniku škody, ktorá úprava - na rozdiel od občianskoprávnej úpravy všeobecnej prevenčnej povinnosti - spočíva na koncepcii objektívnej zodpovednosti za škodu, nakoľko nedbanlivostné zavinenie v posudzovanom prípade nemá žiadny právny význam. Právny význam má iba skutočnosť, či na strane žalovanej došlo k porušeniu povinnosti vyplývajúcej zo záväzkového vzťahu a či škoda vznikla výlučne v súvislosti s týmto porušením. Súdy pochybili v tom, že sa zamerali prednostne a výhradne na posúdenie vlastnej zodpovednosti žalobkyne, založenej na všeobecnej prevenčnej nedbanlivosti a odmietli jej argumentáciu, že žalovaná konala protiprávne, v dôsledku čoho vznikla dovolateľke škoda. Takéto právne posúdenie je však v príkrom rozpore s platnou koncepciou obchodnoprávnej úpravy náhrady škody. Liberačným dôvodom vylučujúcim zodpovednosť žalovanej by tak mohol byť iba pokyn dovolateľky pokračovať v obchodovaní napriek kvalifikovanému upozorneniu žalovanej, že zo sporných obchodov hrozí vyššia ako predpokladaná strata, prípadne nedostatok súčinnosti zo strany dovolateľky. Ani jeden takýto liberačný dôvod však v konaní nebol preukázaný. K uvedenej argumentácii dovolateľka tiež dodala, že zákon o cenných papieroch jej ani v roku 2006 a ani neskôr neukladal ako klientke povinnosť pravidelne (v určitých časových intervaloch) žiadať od obchodníka s cennými papiermi informácie o stave obchodovanej pozície, či povinnosť zúčastňovať sa vzdelávacích podujatí v oblasti obchodovania na finančných trhoch a nezakazoval jej ani uzatvárať zmluvy s obchodníkom s cennými papiermi.

3.2.2. Či zodpovednosť obchodníka s cennými papiermi za škodu spôsobenú porušením povinností ustanovených zákonom o CP možno vylúčiť zmluvou medzi obchodníkom a jeho klientom, resp. jednostranným právnym úkonom klienta. Dovolateľka považovala za nesprávny záver súdu, že zodpovedajúce ustanovenia zmluvy a dotazníka ako jednostranného právneho úkonu klienta (ktorými prevzala na seba celým svojim vkladom zodpovednosť za všetky platby a úhrady s vedomím možného rizika straty a ktorými potvrdila, že rozumie rizikám plynúcim z predmetných obchodov) vylučujú zodpovednosť žalovanej za porušenie mimozmluvných záväzkov, resp. povinností vyplývajúcich z kogentných právnych noriem. Podľa názoru dovolateľky mal súd predmetné ustanovenia zmluvy a dotazníka, odporujúce kogentnej právnej úprave, z úradnej moci posúdiť ako absolútne neplatné, čo sama namietala hneď na začiatku konania, nakoľko podmienky investičných služieb a aj obsah zmluvy pripravila a predložila žalovaná. Vzhľadom na svoj vtedajší nedostatok skúseností s predmetným typom obchodov považovala zmluvu za strohú a jej ustanovenia za chrániace žalovanú pred neodôvodnenými nárokmi zo strany klientov. V súčasnosti však považuje zmluvu za dvojznačnú a pripúšťajúcu účelovú interpretáciu v rozpore so zákonom. Zdôraznila, že zákon o CP, Obchodný zákonník a ani Občiansky zákonník nezabavujú stranu zmluvy právnej ochrany z dôvodu, že pre nedostatok odborných vedomostí, či skúseností v danej oblasti nevedela identifikovať riziká spojené s uzavretou zmluvou, ktorá je však v rozpore so zákonom. K obsahu dotazníka dovolateľka dodala, že jeho účelom nebola ochrana záujmov obchodníka s CP, ale mal slúžiť len na overenie úrovne vedomostí, skúseností a investičných zámerov klienta.

3.2.3. Či žalovaná bola povinná vyhotovovať a následne archivovať zvukové záznamy telefonických rozhovorov medzi ňou a klientmi, nakoľko edičná povinnosť strany sporu nepodlieha zákonom ustanovenému časovému obmedzeniu. Za rozpornú s § 189 CSP považovala dovolateľka záver súdu, že žalovaná nebola zo zákona a ani na základe zmluvy povinná vyhotovovať zvukové záznamy, v dôsledku čoho sa na ňu nevzťahuje edičná povinnosť. Dodala, že ak strana sporu disponuje (a žalovaná bola podľa § 75 ods. 3 a 4 zákona o CP povinná disponovať najmenej po dobu 10 rokov) zvukovými záznamami, je povinná ich na výzvu súdu v konaní predložiť.

3.2.4. Či zmluvne dohodnutá prezumpcia doručovania prejavov vôle (výpisov zrealizovaných obchodov) vylučuje povinnosť obchodníka s cennými papiermi ustanovenú v § 73 ods. 1 písm. c/ zákona o CP. Dovolateľka uviedla, že súd odmietol uznať porušenie povinnosti žalovanej podľa § 73 ods. 1 písm. c/ zákona o CP, t. j. poskytovať klientke dôležité informácie, súvisiace s obchodmi, upozorniť ju na dôležité skutočnosti a riziká a informovať ju o obchodoch, ktoré pre klientku uzavrela. Argumentovala, že predpokladom uplatnenia zmluvnej prezumpcie doručovania akýchkoľvek zásielok je v prípade výpisu

zrealizovaných obchodov samotné odoslanie listovej zásielky poštou a v prípade inej zásielky, dodanie tejto zásielky klientke, resp. jej odmietnutie klientkou, čo je však povinná preukázať žalovaná. Podľa dovolateľky neboli splnené podmienky na uplatnenie prezumpcie doručovania zásielok, nakoľko sama žalovaná v konaní uviedla, že výpisy zasielala výlučne elektronicky. Záver súdu v tomto smere preto považovala za odporujúci § 45 ods. 1 Obč. zák..

3.2.5. Či protiprávny úkon (porušenie povinnosti) obchodníka s cennými papiermi a s tým spojená zodpovednosť za škodu je vylúčená samotnou povahou obchodovania s cennými papiermi. Dovolateľka argumentovala, že takýto právny záver súdu je v rozpore so samotnou podstatou a zmyslom zákona o CP a záväznými predpismi práva EÚ, upravujúcimi pravidlá obchodovania s CP, pravidlá poskytovania investičných služieb a režim ochrany klientov v oblasti poskytovania investičných služieb. Súd posúdil obchodovanie s CP a derivátmi ako právnu skutočnosť nezávislú od vôle ľudí, avšak spôsobujúcu určité právne následky. Skutočná povaha predmetného obchodovania však spočíva vo vôľovom správaní na jednej strane klienta a na druhej strane obchodníka s CP. Určité právne následky v danej oblasti tak môžu spôsobovať jedine právne úkony klienta, právne úkony obchodníka, či iných subjektov. Ak by bol správny záver súdu a právo by so samotnou podstatou obchodovania s CP a derivátmi spájalo právne následky vzniku škody, musel by tento následok nastať bezprostredne po podpise zmluvy, pričom však v danom prípade následok nastal až počas obchodovania.

3.2.6. Za osobitnú právnu otázku, od ktorej vyriešenia čiastočne záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, dovolateľka považovala posúdenie jej postavenia v predmetnom záväzkovom vzťahu so žalovanou ako spotrebiteľky. Namietala, že zmluva uzavretá so žalovanou podlieha aplikácii smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách s tým, že žalovaná jej na základe tejto zmluvy poskytovala finančné služby na diaľku, v dôsledku čoho bol súd povinný na daný právny vzťah aplikovať aj ustanovenia smernice Európskeho parlamentu a Rady 2002/65/ES z 23. septembra 2002 o poskytovaní finančných služieb spotrebiteľom na diaľku a o zmene a doplnení smernice Rady 90/619/EHS a smerníc 97/7/ES a 98/27/ES. Súd bol teda povinný aplikovať režim ochrany žalobkyne ako spotrebiteľky v rámci euro konformného výkladu príslušných zákonných ustanovení vnútroštátneho práva v súlade so znením a cieľmi noriem práva EÚ. Neobstojí argumentácia súdu, že s touto námietkou sa už vysporiadal v uznesení č. k. 3Cob/341/2014-315 z 30. júna 2015, ktorým súd rozhodoval výlučne o povinnosti prvoinštančného súdu vrátiť žalobkyni súdny poplatok a otázku právneho vzťahu medzi stranami sporu posudzoval výlučne ako predbežnú bez toho, aby prerušil konanie a predložil túto otázku na posúdenie Súdnemu dvoru Európskych spoločností, resp. vyčkal na rozhodnutie vo veci C-110/14 Costea, ktoré bolo ukončené rozsudkom z 3. septembra 2015 (C-110/14, ECLI:EU:C:2015_538), na ktorého závery dovolateľka poukázala. Dodala, že jedným z cieľov Smernice o spotrebiteľských zmluvách je ochrana spotrebiteľa na základe zmlúv uzavretých ústne alebo písomne, pričom predpokladom právneho postavenia spotrebiteľa nie je samotná jeho možnosť individuálne dohodnúť podmienky zmluvy, ale skutočnosť, či ide o osobu konajúcu pri uzatváraní zmluvy v rámci predmetu svojej obchodnej/profesionálnej/podnikateľskej činnosti, tzn. či má nie iba formálne, ale aj vecne rovnocenné postavenie voči dodávateľovi služieb alebo tovaru.

4. Súčasťou dovolania je aj návrh na odklad vykonateľnosti napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, doplnený podaním z 11. júla 2018 a 26. júla 2018. Dovolateľka uviedla, že 29. septembra 2017 žalovaná podala návrh na vykonanie exekúcie, na základe ktorého Okresný súd Banská Bystrica vydal dňa 20. októbra 2017 poverenie na vykonanie exekúcie sp. zn. 62Ek/157/2017 súdnej exekútorke, ktorá jej dňa 20. novembra 2017 adresovala upovedomenie o začatí exekúcie prikázaním pohľadávky z účtu v banke a dňa 20. júla 2018 jej bolo doručené uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 62Ek/157/2017 z 24. mája 2018, ktorým súd zamietol jej sťažnosť proti uzneseniu o zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie. Dovolateľka namietala, že Okresný súd Banská Bystrica posúdil napadnutý rozsudok ako spôsobilý exekučný titul v protiklade s právnym názorom NS SR, formulovaným v uznesení sp. zn. 6Cdo/222/2016 z 23. marca 2017. Odvolací súd nebol oprávnený potvrdiť rozhodnutie súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania, keďže v čase vydania rozsudku odvolacieho súdu bol o výške nároku úspešnej strany sporu a o prijímateľovi tejto náhrady oprávnený rozhodovať výlučne súd prvej

inštancie. Okresný súd Banská Bystrica však odmietol jej právnu argumentáciu, že spôsobilým exekučným titulom môže byť len právoplatný rozsudok odvolacieho súdu o nároku na náhradu trov konania v spojení s následným právoplatným uznesením súdu prvej inštancie o výške tohto nároku a o určení advokáta ako prijímateľa tejto náhrady. Na základe uvedeného zastáva názor, že doposiaľ nebola spôsobilým exekučným titulom zaviazaná plniť náhradu trov konania v prospech právneho zástupcu žalovanej a ak by pristúpila k dobrovoľnému plneniu, konala by na svoj úkor a v rozpore so zákonom.

5. Žalovaná v písomnom vyjadrení k dovolaniu navrhla, aby dovolací súd dovolanie odmietol a dovolateľke uložil povinnosť zaplatiť jej náhradu trov dovolacieho konania. K dovolacím námietkam uviedla, že dovolateľka v dovolaní len opakovane uvádza a právne hodnotí skutočnosti, ktoré už boli predmetom posudzovania zo strany súdov nižších inštancií. K dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP žalovaná argumentovala, že dovolateľka si protirečí vo vzťahu k tvrdeniam, ktoré predniesla už v rámci odvolacieho konania (vyjadrenie z 20. júna 2016), kde konštatovala, že dôkazné bremeno v rozsahu preukázania protiprávneho konania žalovanej, príčinnej súvislosti a vzniku škody znáša ona sama. Jej tvrdenia a námietky sú aj v rozpore s § 373 a nasl. Obch. zák., ustanovenia ktoré sa v súlade s § 159 zákona o CP aplikujú na úpravu náhrady škody, ktorá vznikla porušením povinností podľa zákona o CP. V konaní nevyšlo najavo, že by žalovaná porušila svoje povinnosti, a preto nebola ani povinná preukazovať existenciu okolností vylučujúcich zodpovednosť. K dovolacím námietkam žalobkyne, uplatneným v súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP žalovaná uviedla, že nastolené právne otázky sú účelové, ničím nepodložené a v konaní sa opakujúce. Dodala, že jej zodpovední pracovníci sa s dovolateľkou niekoľkokrát osobne stretli, vysvetlili jej relevantné informácie, pričom bez jej pokynov nebolo možné uskutočniť žiadny obchod, čo jasne vyplýva aj z predmetu zmluvy z 1. júna 2004. Zhodne s názorom odvolacieho súdu, ako aj súdu prvej inštancie uviedla, že v konaní nebola preukázaná existencia jej protiprávneho konania. K otázke postavenia dovolateľky ako spotrebiteľky poukázala na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 479/2016-10 zo 7. júla 2016.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „NS SR“) ako súd funkčne príslušný na rozhodnutie o dovolaní (ust. § 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala žalobkyňa ako fyzická osoba s vysokoškolským právnickým vzdelaním druhého stupňa (§ 429 ods. 2 písm. a/ CSP), v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (ust. § 443 CSP a contrario) skúmal najskôr to, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom.

7. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu a v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania má svoje osobitné postavenie. Výnimčnosť tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku. Dovolanie podľa CSP nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

8. Podľa ust. § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

9. Podľa ust. § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa dovolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je

dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

10. Podľa ust. § 432 ods. 1 CSP, dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

11. Podľa ust. § 432 ods. 2 CSP, dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

12. Podľa ust. § 440 CSP, dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný.

13. Podľa ust. § 442 CSP, dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd.

14. Podľa ust. § 447 ods. 1 písm. c) CSP, dovolací súd odmietne dovolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

15. Dovolateľka vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ a písm. b/ CSP. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa ust. § 421 CSP, rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj ust. § 432 CSP). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 CSP, má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (§ 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu, je procesnou povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom právnu otázku zásadného právneho významu, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, resp. ktorá ešte v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu nebola vyriešená. V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. Ak v dovolaní absentuje uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania (uznesenie NS SR sp. zn. 1Cdo/206/2016 z 26.09.2017, uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/52/2017 z 8.06.2017).

16. Pokiaľ dovolací súd má riešiť právnu otázku, ktorou sa dovolací súd ešte nezaoberal (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP), tak v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení je povinnosťou dovolateľa ako procesnej strany a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd a b/ uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená (viď uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/146/2017 z 22.02.2018). Pokiaľ dovolateľ namieta aj nesprávne právne posúdenie právnej otázky, pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP), je povinný zároveň špecifikovať ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa mal odvolací súd pri svojom rozhodovaní odkloniť. CSP v tomto smere zaťažuje argumentačnou povinnosťou dovolateľa, a nie dovolací súd. Právna otázka takto dovolateľom v dovolaní nenastolená a nekonkretizovaná, nemá relevanciu z hľadiska prípustnosti dovolania podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a/ alebo písm. b/ CSP. Dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na hypotézach a domnienkach, akú asi otázku mal dovolateľ na mysli, ktorou sa dovolací súd doposiaľ vo svojej rozhodovacej praxi ešte nezaoberal.

17. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí ísť - okrem vyššie uvedených podmienok - predovšetkým o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkový otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napr. Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Právnym posúdením veci je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený

skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (viď uznesenie NS SR sp. zn. 1Cdo 222/2009 z 26. februára 2010).

18. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť zároveň riešená odvolacím súdom, pričom odvolací súd na jej riešení musel založiť svoje rozhodnutie a musí ísť o otázku zásadného právneho významu. Aj za účinnosti nových civilných predpisov je opodstatnené konštatovanie, že otázkou zásadného právneho významu je otázka, ktorá je významná nielen pre prerokovávanú právnu vec (spor), ale aj zo širších hľadísk, najmä z hľadiska celkovej rozhodovacej praxe všeobecných súdov SR (sp. zn. 1 Cdo 132/2009, 2 Cdo 71/2010, 3 Cdo 51/2006, 4 Cdo 151/1998, 5 Cdo 1/2010, 7 Cdo 117/2011). Prípustnosť dovolania nastáva vtedy, ak dovolací súd sám dospeje k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu, resp. ním riešená právna otázka po právnej stránke zásadný význam skutočne má. V tomto smere nie je relevantný subjektívny názor dovolateľa. To, či otázka zásadného právneho významu bola už vyriešená alebo nie, a na to nadväzujúcu prípustnosť dovolania rieši dovolací súd na základe dôvodov uvedených dovolateľom.

19. Nesprávne právne posúdenie pritom môže byť dovolacím dôvodom len vtedy, ak bolo rozhodujúce pre výrok napadnutého rozhodnutia. Ak bude dovolateľ tvrdiť, že súdy z vykonaného dokazovania nezistili správne skutkový stav a nesprávne vec preto právne posúdili, a to vo vzťahu k riešeniu niektorej právnej otázky, nepôjde o dôvod nesprávneho právneho posúdenia veci, ale o napadnutie rozhodnutia odvolacieho súdu pre nedostatočné zistenie skutkového stavu. Predložením vlastnej verzie skutkového stavu, ktorý považoval za dôležitý pre rozhodnutie, dovolateľ nesmeruje proti právnenému posúdeniu veci, ale proti skutkovým zisteniam. Nemôže byť v tomto smere postačujúce, nakoľko je dovolací súd viazaný obsahovým vymedzením dovolacieho dôvodu, aby namietané nesprávne právne posúdenie veci bolo uvedené len odkazom na zákonné ustanovenie, ale je potrebné, aby dovolateľ konkrétne uviedol právnu otázku a uviedol, prečo zaujal odvolací súd nesprávny názor na jej riešenie (Števec, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J. Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2016, 1409 s.).

20. Dovolací súd dodáva, že jeho úlohou nie je, aby svojim výkladom textu dovolania fakticky dopĺňal, či domýšľal niektoré jeho náležitosti. V prípade absencie vymedzenia kľúčovej právnej otázky, nemôže dovolací súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesno-právnych a hmotno-právnych otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd. V opačnom prípade by uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum, priečiaci sa nielen novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania, uvedenej v CSP, ale aj cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP. Posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery prichádza do úvahy až vtedy, ak je dovolanie procesne prípustné (viď R 54/2012 a rozhodnutia NS SR sp. zn. 1Cdo/62/2010, sp. zn. 2 Cdo/97/2010, sp. zn. 4Cdo/68/2011, sp. zn. 7Cdo/17/2013).

21. Podľa názoru dovolacieho súdu, dovolanie podané žalobkyňou (podľa § 421 ods. 1 písm. a/ a písm. b/ CSP) nespĺňa kritériá uvedené v odsekoch 16 až 20.

22. Vádu podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP dovolateľka videla v nesprávnom právnom posúdení právnej otázky dôkazného bremena, jeho presunu a posudzovaní dôkazného bremena v rozpore s tzv. negatívnou dôkaznou teóriou, keď odvolací súd prijal právny záver, že v posudzovanom prípade absentuje porušenie povinnosti žalovanej, pričom dôkazné bremeno spočívajúce v preukázaní protiprávneho konania žalovanej v príčinnej súvislosti so vznikom škody preniesol na žalobkyňu. V tejto súvislosti dovolateľka za správne považuje právne závery vyjadrené v uznesení NS SR sp. zn. 6Cdo/81/2010 z 31. mája 2010. Argumentovala tým, že v priebehu celého konania namietala porušenie povinností žalovanej vyplývajúcich z § 73 ods. 1 zákona o CP, avšak odvolací súd odmietol jej argumentáciu, že práve žalovaná bola (s poukazom na tzv. presun dôkazného bremena a otázku negatívnej dôkaznej teórie) povinná preukázať, že si svoje zákonné povinnosti vo vzťahu k žalobkyňi

splnila a že škodu si žalobkyňa spôsobila sama porušením prevenčnej povinnosti. S poukazom na rozsudok NS SR sp. zn. 5Cdo/126/2009 z 30. júna 2010 dovolateľka uviedla, že súd bol povinný vymedziť, v čom spočívalo protiprávne konanie ako príčina vzniku škody a v čom spočívala ujma ako predpokladaný následok.

23. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, je charakteristický "odklon" jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu vyjadrujú predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia NS SR, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk NS SR a rozhodnutí súdov SR. Do tohto pojmu však možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach NS SR alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia NS SR názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali (sp. zn.3 Cdo 6/2017 a sp. zn. 6 Cdo 21/2017).

24. Dovolateľka svojimi tvrdeniami vyvracia súdmi prijatý záver zistený vykonaným dokazovaním, keď sa nestotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, ako aj odvolacieho súdu o nepreukázaní porušenia povinnosti žalovanej a príčinnej súvislosti medzi porušením tejto povinnosti a vznikom škody (neunesenie dôkazného bremena) a zároveň vytýka odvolaciemu súdu, že odmietol prihliadnúť na jej argumentáciu uvedenú v odvolaní. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalobkyňa sa počas celého konania snažila preukázať porušenie právnej povinnosti žalovanej (predovšetkým nezasielaním výpisov zrealizovaných obchodov), avšak úplne absentovalo preukázanie príčinnej súvislosti medzi údajným porušením povinnosti a vznikom škody na strane žalobkyne, ako aj dôkaz o tom, že táto škoda je škodou vzniknutou práve v príčinnej súvislosti s tvrdeným protiprávnym konaním žalovanej, a nie je výsledkom nesprávneho rozhodnutia žalobkyne v rámci predmetného typu obchodov. S odkazom na právnu úpravu zodpovednosti za škodu (že dôkazné bremeno v rozsahu preukázania protiprávneho konania, následku a príčinnej súvislosti medzi konaním a následkom zaťažuje tú stranu sporu, ktorej tvrdenia majú byť preukázané - poškodeného), súd prvej inštancie konštatoval, že bolo práve na žalobkyňu, aby preukázala, ktoré protiprávne konanie a akým spôsobom bolo v príčinnej súvislosti so vznikom škody. Odvolací súd sa stotožnil so závermi súdu prvej inštancie, pričom dospel k zhodnému záveru, že v posudzovanom prípade (aj vzhľadom na obsah a charakter záväzkového vzťahu medzi stranami sporu) žalobkyňa žiadnym spôsobom nešpecifikovala a nepreukázala, že jej škoda bola spôsobená práve protiprávnym konaním žalovanej.

25. Ako už bolo uvedené vyššie, dovolací súd nie je oprávnený posudzovať procesne náležitým spôsobom zistený a ustálený skutkový stav súdom prvej inštancie a odvolacím súdom a zaoberať sa skutkovými otázkami. Súdny dospeli k záverom vyjadreným vo svojich rozhodnutiach na základe riadne vykonaného dokazovania, v súlade so zákonom stanoveným procesným postupom, pričom základom ich rozhodnutia bolo neunesenie dôkazného bremena zo strany žalobkyne. Otázka posudzovania dôkazného bremena je integrálnou súčasťou zisťovania skutkového stavu a hodnotenia dôkazov. Nejde teda o právne posudzovanie vecí, ktorým treba spravidla rozumieť hmotnoprávne posúdenie (subsumpciu). Ani prípadné ustálenie odlišného skutkového stavu v odvolacom konaní v dôsledku odlišného posúdenia dôkazného bremena, by neznamenal odlišné právne posúdenie vecí (viď nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 400/09 zo 6.mája 2010). Napokon ani preukazovanie či zisťovanie toho, či tvrdené porušenie povinnosti mohlo skutočne zapríčiniť vznik škody, teda zisťovanie príčinnej súvislosti, nie je otázkou právnou, ale skutkovou (porovnaj aj rozsudok NS SR sp. zn. 5Cdo/126/2009 z 30. júna 2010, na ktorý poukázala aj dovolateľka - pozn. dovolacieho súdu).

26. V súlade s uvedeným preto nemožno za relevantné vymedzenie dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP v súlade s § 432 ods. 1 a 2 CSP považovať argumenty dovolateľky, z ktorých je zrejmé v zásade len jej nespokojnosť s výsledkami vykonaného dokazovania a nespokojnosť s vyvedením iných skutkových zistení a záverov, než ňou predkladaných v konaní pred súdom prvej inštancie a odvolacím súdom. Dovolateľka, okrem uvedenia rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, od ktorej sa mal odvolací súd pri riešení nastolenej „právnej“ otázky odkloniť, v dovolaní nekonkretizovala,

či ňou tvrdené nesprávne právne posúdenie otázok súvisiacich s problematikou dôkazného bremena spočívalo v nesprávnom použití právneho predpisu, alebo v použití správneho právneho predpisu avšak nesprávne interpretovaného, resp. či zo správnych skutkových záverov súd vyvodil nesprávne právne závery. Dovolateľkou nastolená otázka podľa názoru dovolacieho súdu nie je otázkou právnou, ale ide o otázku skutkovú vzťahujúcu sa na výsledky vykonaného dokazovania, čo nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

27. Pokiaľ ide o dovolateľkou uvedenú ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa mal odvolací súd odkloniť, dovolací súd vzhľadom na záver, že dovolanie v tejto časti nie je prípustné pre absenciu vymedzenia právnej otázky uvádza, že nie je relevantné posudzovať ani prípadný odklon právnych záverov odvolacieho súdu od právnych záverov dovolacieho súdu, vyjadrených v predmetných rozhodnutiach. Pre úplnosť dovolací súd uvádza, že základom zrušujúceho uznesenia NS SR sp. zn. 6Cdo/81/2010 z 31. mája 2010, ktorým bola vec zároveň vrátená na ďalšie konanie Krajskému súdu v Žiline ako súdu odvolaciemu, bolo odňatie možnosti konať pred súdom, keď odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby z celkom iného dôvodu, než ktorým odôvodnil svoje rozhodnutie prvoinštančný súd, a to bez toho, aby umožnil žalobcom vyjadriť sa k možnosti takéhoto iného právneho posúdenia veci, čím odvolací súd nerespektoval zásadu dvojinštančnosti civilného sporového konania. Rozsudkom sp. zn. 5Cdo/126/2009 z 30. júna 2010 NS SR zamietol dovolanie žalobcov ako nedôvodné. Odvolací súd v tu posudzovanom prípade dospel taktiež k záveru o nepreukázaní príčinnej súvislosti medzi porušením povinností (pri výkone verejnej moci) a vznikom škody, pričom dovolací súd v odôvodnení rozsudku jednoznačne konštatoval, že skúmanie príčinnej súvislosti je otázkou skutkovou a nie právnou. Z uvedeného vyplýva, že dovolateľkou predložené rozhodnutia nijako nesvedčia jej tvrdeniam, z ktorých vyvodzovala prípustnosť svojho dovolania.

28. Dovolateľka ďalej prípustnosť svojho dovolania vyvodzovala z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Súd podľa jej názoru dospeli k nesprávnym právnym záverom, keď skonštatovali, že

- a/ žalobkyňa si nespĺnila všeobecnú prevenčnú povinnosť, s čím súvisí otázka, či by splnením všeobecnej prevenčnej povinnosti mohla odvrátiť alebo zmierniť škodu a zároveň či táto povinnosť zahŕňa aj povinnosť klienta vyžadovať od obchodníka s CP v určitých časových intervaloch informácie o aktuálnom stave obchodov, pričom to, že klient si túto povinnosť nespĺní, vylučuje zodpovednosť obchodníka s CP za vzniknutú škodu,
- b/ zodpovedajúce ustanovenia zmluvy a dotazníka, ktorými žalobkyňa prevzala na seba riziko spojené s predmetným typom obchodov, vylučujú zodpovednosť žalovanej za porušenie mimozmluvných záväzkov ustanovených kogentnými právnymi normami,
- c/ na žalovanú sa nevzťahuje edičná povinnosť, pretože nebola zo zákona ani na základe zmluvy povinná vyhotovovať zvukové záznamy. Žalobkyňa namietala v tomto smere aj posúdenie povinnosti žalovanej doručovať žalobkyni výpisy zrealizovaných obchodov a poskytovať potrebné informácie.
- d/ dohodnutá prezumpcia doručovania prejavov vôle (výpisov zrealizovaných obchodov) vylučuje povinnosť obchodníka s CP podľa § 73 ods. 1 písm. c/ zákona o CP,
- e/ protiprávny úkon žalovanej v predmetnej veci vylučuje samotná podstata obchodovania s CP a derivátmi.

29. Dovolací súd v nadväznosti na kritéria prípustnosti dovolania podaného podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, uvedené v odsekoch 16 až 20, zdôrazňuje, že toto ustanovenie predpokladá, že právnou otázkou dovolací súd doposiaľ neriešil, pričom je žiadúce, aby ju ako najvyššia súdna autorita vyriešil. Prípustnosť dovolania pritom (vzhľadom na viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi), závisí od toho, ako dovolateľ vymedzí, že ide o právnou otázku a že dovolací súd ju vo svojej rozhodovacej praxi doposiaľ neriešil.

30. Napriek tomu, že dovolateľka argumentuje neprávnym právnym posúdením veci odvolacím súdom, vymedzené otázky nespĺňajú kritérium právnej otázky zameranej na interpretáciu konkrétneho právneho predpisu, ale predstavujú otázky, ktoré sa týkajú skutkových záverov súdov nižšej inštancie a vlastného chápania skutkových zistení dovolateľkou. Vymedzené otázky predstavujú otázky skutkové, ktoré

nemôžu založiť prípustnosť dovolania v posudzovanej veci. Pokiaľ teda dovolateľka nekonkretizovala v rovine nesprávneho právneho posúdenia veci, ktorú právnu normu odvolací súd nesprávne aplikoval, prípadne ktorú správne aplikovanú právnu normu nesprávne interpretoval, prípadne z ktorých správnych skutkových zistení vyvodil nesprávne právne závery, tak nevymedzila právnu otázku a nevysvetlila, prečo z jej pohľadu zaujal odvolací súd nesprávny právny názor na jej riešenie. Samotné spochybňovanie výsledkov vykonaného dokazovania a skutkových záverov, ako ani polemizovanie s rozhodnutiami súdov oboch inštancií nezakladajú prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/. Záver o neprípustnosti dovolania podľa § 421 ods.1 CSP pri riešení tzv. skutkových otázok zaujal dovolací súd už vo svojich skorších rozhodnutiach (viď uznesenie NS SR sp. zn. 1Obdo/47/2017, sp. zn. 4Obdo/45/2017, sp. zn. 5Obdo/22/2017).

31. V súvislosti s dovolateľkou namietaným nesprávnym posúdením otázky jej všeobecnej prevenčnej povinnosti dovolací súd pre úplnosť uvádza, že súd prvej inštancie konštatoval a náležite odôvodnil, že žalobkyňa - v prípade absencie potrebných informácií - mala tieto požadovať od žalovanej, a to v rámci všeobecnej prevenčnej povinnosti predchádzania vzniku škôd, nakoľko zmeny na burze a v obchodovaní nastávali niekedy aj v priebehu niekoľkých hodín, prípadné zmeny bolo potrebné riešiť podľa aktuálnej situácie a žalobkyňa sa tak nemohla spoliehať len na týždňové výpisy zrealizovaných obchodov. Žalovanou bola zároveň poučená, že sa jedná o rizikové obchody s možnosťou straty vstupného kapitálu, čo vyplýva tak zo zmluvy, ako aj z dotazníka a zo VOP. Odvolací súd sa s uvedenými závermi stotožnil s tým, že žalobkyňa ako investorka prevzala na seba celým svojím vkladom zodpovednosť za všetky platby a úhrady realizované na základe zmluvy uzavretej so žalovanou a bola si vedomá možného rizika straty svojho vkladu.

32. Podľa názoru dovolateľky, súdy taktiež nesprávne posúdili ustanovenia zmluvy, ako aj dotazníka pre fyzické osoby (ktorými prevzala na seba riziká plynúce z predmetných obchodov), ktoré mali pre rozpor s kogentnou právnou úpravou ex offio posúdiť ako neplatné. Dovolací súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že výklad ustanovení zmluvy a dotazníka ako jednostranného právneho úkonu predstavuje zisťovanie obsahu týchto právnych úkonov ako súčasť skutkového stavu veci. To, že sa súdy oboch inštancií nestotožnili s názorom a výkladom žalobkyne o obsahu záväzkového vzťahu sporových strán, nepredstavuje nesprávne právne posúdenie veci z hľadiska dôvodov prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ v spojení s § 432 ods. 1 a 2 CSP. Ak strana sporu v dovolacom konaní vytyka súdu, že jednotlivé ustanovenia zmluvy interpretoval nesprávne, v rozpore s jej skutočným obsahom, ide o dovoláciu námietku nevystihujúcu podstatu § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, lebo takáto námietka sa týka nesprávneho skutkového zistenia, na ktorom súd založil svoje právne závery. Pokiaľ totiž súd zisťuje obsah zmluvy, a to aj za pomoci výkladu prejavov zmluvných strán v zmysle § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka, rieši skutkové otázky (skúma a zamýšľa sa nad tým, či sú ustanovenia zmluvy jasné, aký majú zmysel, či si navzájom neprotirečia). Výsledkom tejto činnosti súdu sú skutkové zistenia a z nich vyvedené skutkové (nie právne) závery súdu. Hodnotiaci skutkový záver súdu, ktorý tvorí podstatu tohto výsledku, nemožno považovať za právne posúdenie veci (porovnaj uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/27/2019 zo 14. marca 2019).

33. Súdy oboch inštancií sa taktiež náležite vysporiadali aj s ďalšími žalobkyňou vymedzenými spornými otázkami ako edičná povinnosť žalovanej, zmluvne dohodnutá prezumpcia doručovania výpisov zrealizovaných obchodov, povaha obchodovania s cennými papiermi a následky s tým spojené. Na základe skutočností zistených z vykonaného dokazovania konštatovali, že všetky pokyny žalobkyne zadávané na základe telefonických rozhovorov boli nahrávané a archivované, sú súčasťou súdneho spisu a sú z nich zrejme žalobkyňou zadávané pokyny, ako aj to, že dostávala potrebné informácie o prebiehajúcich obchodoch a o predpokladanom vývoji na trhu. Odvolací súd s poukazom na obranu žalovanej navyše dodal, že tá nebola povinná vyhotovovať či archivovať zvukové záznamy nad rámec zákonnej povinnosti a že zmluvný vzťah medzi stranami bol založený na zmluvne dohodnutej prezumpcii doručovania výpisov zrealizovaných obchodov. Je zrejme, že žalobkyňa v dovolaní predkladá vlastné vymedzenie tohto zmluvne dojednaného postupu, k čomu dovolací súd odkazuje na výklad uvedený v odseku 32 odôvodnenia tohto uznesenia. Rovnako posúdenie, či zodpovednosť žalobkyne za škodu v posudzovanom prípade je vylúčená samotnou povahou obchodovania s CP, rozhodne nie je otázkou

právnou. Súdy oboch inšancií sa s touto námietkou náležite vysporiadali s tým, že žalobkyňa podpisom zmluvy prevzala na seba riziká spojené s predmetným typom obchodov a vznik straty nemožno viazať na neodbornosť žalovanej a ani na prípadné preukázanie porušenia jej povinností, nakoľko situácia na burze spojená s predmetným typom obchodov je značne premenlivá a vyvíja sa nezávisle od aktivít investora, či obchodníka.

34. Podľa § 442 CSP je dovolací súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. V danom prípade odvolací súd vo svojom rozhodnutí potvrdzujúcim rozsudok súdu prvej inštalácie vychádzal zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštalácie. Z vyššie uvedeného vyplýva, že rozhodnutie odvolacieho súdu obsahovalo dostatočnú právnu argumentáciu k relevantným odvolacím námietkam žalobkyne a je dostatočne odôvodnené. Základnými odvolacími námietkami žalobkyne sa odvolací súd zaoberal napriek tomu, že už rozsudok súdu prvej inštalácie dával odpovede na vznesené námietky žalobkyne, pričom na zdôraznenie správnosti jeho záverov odvolací súd uviedol aj ďalšie úvahy. Súdy oboch inšancií v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedli rozhodujúci skutkový stav veci, primeraným spôsobom opísali priebeh konania, stanoviská sporových strán, výsledky vykonaného dokazovania a citovali právne predpisy, ktoré aplikovali na daný prípad a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Súdy náležite vysvetlili, z akých úvah a dôkazov vychádzali pri posudzovaní nároku žalobkyne na uplatnenú škodu, pričom zhodne dospeli k záveru, že žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno ohľadom preukázania ňou tvrdých skutočností odôvodňujúcich nárok na náhradu škody.

35. Dovolateľka napokon namietala, že v predmetnom záväzkovom vzťahu so žalovanou má postavenie spotrebiteľky, na čom taktiež založila prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Podľa názoru dovolacieho súdu však ani v tomto prípade nie je daná prípustnosť dovolania. Dovolateľka neuviedla, akú právnu normu súd nesprávne aplikoval alebo ktorú právnu normu správne aplikoval, avšak nesprávne interpretoval, prípadne z akých správnych skutkových zistení vyvodil nesprávne právne závery. Dovolateľka vyjadrila len svoju nespokojnosť s postupom odvolacieho súdu v uznesení č. k. 3Cob/341/2014-315 z 30. júna 2015 s tým, že podľa jej názoru bolo potrebné v danej veci postupovať v súlade so znením a cieľmi práva Európskej únie a v prípade právnej otázky vzťahu medzi stranami sporu, predložiť túto na posúdenie Súdnemu dvoru EÚ. Dovolací súd uvádza, že posúdenie toho, či vzťah medzi stranami sporu je vzťahom spotrebiteľským, bolo predmetom uznesenia odvolacieho súdu č. k. 3Cob/341/2014-315 z 30. júna 2015, ktorým odvolací súd potvrdil uznesenie súdu prvej inštalácie č. k. 29Cb/306/2010-295 z 8. októbra 2014. Právne závery uvedené v uvedených uzneseniach sa žalobkyne nepodarilo spochybníť ani sťažnosťou podanou na Ústavný súd SR, ktorý ju uznesením sp. zn. III. ÚS 479/2016-10 zo dňa 7.07.2016 vyhodnotil ako neopodstatnenú. Dovolací súd nie je oprávnený preskúmať závery vyjadrené v uvedených rozhodnutiach súdov nižšieho stupňa, nakoľko nemôže pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesno-právnych a hmotno-právnych otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd, navyše v rozhodnutiach nenapadnutých dovolaním. Otázka zakladajúca prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP musí byť otázkou právnou, na ktorej odvolací súd založil svoje rozhodnutie a musí byť vymedzená spôsobom uvedeným v § 432 ods. 1 a 2 CSP. Ani jedno z uvedených kritérií však v súvislosti s posudzovaním otázky postavenia žalobkyne ako spotrebiteľky splnené nebolo. Nepostačuje len žalobkyňou uvedený odkaz na normy práva EÚ a ich zámer.

36. Vzhľadom k tomu, že dovolací súd odmietol dovolanie žalobkyne ako neprípustné, nerozhodoval už o jej návrhu na odklad vykonateľnosti napadnutého rozsudku odvolacieho súdu (k uvedenému porovnaj uznesenie NS SR z 31. marca 2016, sp. zn. 3Cdo/616/2015).

37. Na základe vyššie uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že v podmienkach posudzovanej veci nedošlo k naplneniu dôvodov prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ a písm. b/ CSP. Preto dovolací súd dovolanie žalobkyne odmietol ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je procesne prípustné podľa § 447 písm. c/ CSP.

38. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky neodôvodňuje (§451 ods.3 druhá veta CSP, § 453 ods.1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP). O výške

náhrady trov konania žalovanej rozhodne súd prvej inštancie (§262 ods. 2 CSP).

39. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.